

DEMOCRATIA ÎN ROMÂNIA

ÎNCEPE CU

DEMOCRATIA ÎN FRONT

Domnul SILVIU BRUCAN ne-a oferit, cu o săptămână în urmă, prezentul studiu. Îl publicăm alături. Multe din ideile Domniei Sale se găsesc într-un evident dezacord cu cele ale noastre. În ediția viitoare vom publica, firește, mai multe comentarii și luări de poziție, în diverse registre, asupra opiniilor conținute.

RED.

Rezultatul alegerilor de la 20 mai este de asemenea natură încit răspunderea decisivă în privința continuării procesului de democratizare a țării cade asupra Frontului Salvării Naționale. Deși acum într-o largă măsură de conducere, ideologia și structurile Frontului dacă acest proces va continua cu hotărirea și în ritmul cerut de transformările revoluționare începute în societatea românească, iar F.S.N. este total nepregătit pentru acest rol.

De aceea, activitatea și viața internă a F.S.N. devin în mod necesar de domeniu public, iar problemele legate de acesta trebuie să constituie de acum înainte subiect de discuție în presă, în sedințele și conferințele organismelor Frontului. Tocmai ceea ce a da impuls unei asemenea discuții m-am decis să scriu studiul de față.

Este și rămine un fapt istoric că i-a revenit Frontului, ca produs al revoluției, sarcina de a iniția în țara noastră primele măsuri în direcția creării unui sistem politic multipartit și a afirmării drepturilor politice fundamentale ale omului — libertatea de organizare și de alegere, libertatea presel, libertatea de gândire și de exprimare. În posida politicianilor și imperfecțiunilor inerente într-o țară în care două generații (calculată în stîniță la 25 de ani) nu au cunoscut nici un fel de democrație, aceste reforme politice constituie o realitate. Votul de la 20 mai a însemnat aprobarea de către poporul român a acestor reforme politice și totodată mandatul acordat noilor instituții, de a le consolida și perfecționa.

Faza de provizoriat a vieții noastre politice și a instituțiilor ei s-a încheiat. Intrăm în faza stabilirii unei vieți politice normale și a unor instituții democratice cu caracter definitiv.

I. F.S.N. — PARTID POLITIC

Prima constatare care se impune este că și Frontul Salvării Naționale poartă pecetea provizoratului și că, deci, și el trebuie să devină o organizație politică cu o conducere, ideologie și structură bine definite. Conferința Națională a F.S.N. din aprilie nu a rezolvat nici una dintre aceste probleme fundamentale: ea s-a desfășurat sub semnul imperativului electoral și, ca atare, a ales doar un Comitet de Coordonare a campaniei electorale. Este evident că, în starea în care se află, Frontul nu este pregătit să nici echipează pentru a îndeplini mandatul popular pe care i s-a incredintat la 20 mai.

Deci, sarcina priorităță este convocarea unui Congres al Frontului Salvării Naționale. Congresul va marca o ruptură definitivă cu trecutul, pe toate cele trei linii — conducere, ideologie și structură — dind naștere unui organism politic democratic nu numai ca program, dar și ca structură și viață internă. În acest mod vor fi eliminate acele suspiciuni și critici care, chiar dacă provenite de la o minoritate parțial instigată și manipulată de opozitie, reflectă o preocupare serioasă și — după părerea mea — îndreptățită a unei părți semnificative a opiniei publice din România.

Ei cred că pentru a face față sarcinilor formidabile ale construirii unei democrații la nivelul civilizației europene, F.S.N. trebuie să se transforme într-un partid politic care să funcționeze pe baza unor principii acceptate și stabilite de Congres. Să ne amintim că în focul revoluției Frontul s-a constituit ca o organizație heterogenă. În care oamenii curajoși, gata să-si dea viața, s-au unit în luptă pentru un obiectiv comun, zdrobirea dictaturii ceaușiste, indiferent de vederile lor politice, ideologice sau religioase.

Această vizionă ideologică destul de confuză s-a dovedit a fi greu de clarificat într-o perioadă în care Frontul era assaltat din mai multe direcții, având și responsabilitatea de a guverna țara în condiții extrem de adverse mostenite de la dictatura. În plus, asa cum arătam într-un articol publicat la 31 decembrie 1989 — „Fără Isme și fără Partid”, vechile notiuni ca socialism, comunism și capitalism, atât de discreditate și de răstălmăcite de Ceausescu, cereau și unii regindite în contextul lumii și societății așa cum se prezintă ele în

pragul secolului XXI. Acum, însă, trebuie să găsim timp și răbdare pentru a clarifica problema. Ideologia este indispensabilă oricărui grup social sau partid politic care luptă pentru un anumit scop. Desi conține inevitabil un dram de falsificare a realității sociale, ideologia este aceea care face pe oameni să acționeze loialtății, să lupte cot la cot, să reziste ca grup. Fără ideologie, jucând un rol de catalizator, nu există acțiune socială de masă bine organizată.

II. IDEOLOGIA ȘI BAZA SOCIALĂ A F.S.N.

Sint în deplin acord cu Ion Iliescu că Frontul trebuie să aibă o orientare social-democrată, dar, cum social-democrația contemporană cunoaște o mare

omogenizare a societății. Revoluția științifico-tehnică a dat peste cap această previziune și, în loc de omogenizare, a produs fenomenul invers, al diferențierii sociale, iar diferențele din interiorul claselor au devenit mai accentuate decât cele dintre clase. Astfel, s-au dezvoltat asemenea grupuri socio-profesionale, ca muncitori manuali calificați și necalificați, ingineri și specialiști din industrie, funcționari și economisti, vinzători din comerț și lucrători din cooperative, salariații din administrație și aparatul de stat, corpul medical și cel din învățământ, oamenii de știință și cercetători, intelectualii cu profesioniile liberale, pentru a nu mai vorbi de birocratii de partid și de stat care formau grupul social-conducător din societatea socialistă. Pe scurt, revoluția tehnologică a distrus virtualmente noțiunea de clasă muncitoare, ca o largă și compactă unitate sociologică.

Trecerea țărilor din Europa de Est la economia de piață sporește și acceleră diferențierea socială, dind naștere unor noi grupuri socio-profesionale, în primul rînd în sectoarele particulare ale economiei. Cel mai important efect social al acestor schimbări tehnologice și economice este formarea unei largi clase mijlocii în societățile est-europene.

Desigur, fenomenul s-a afirmat mai clar și mai pregnant în țările care au adoptat mecanisme de piață cu decenii în urmă: Iugoslavia și Ungaria.

Un studiu sociologic al societății iugoslave în anii 1970 releva că grupul socio-profesional cu cele mai mari venituri și cu statutul social cel mai înalt

diversitate, noțiunea va avea nevoie de o definire mai precisă și, în acest scop, va trebui clarificată în primul rînd baza socială a mișcării noastre.

Mi se pare evident că în perioada de după Revoluție, în campania electorală și în votul de la 20 mai principală bază socială a Frontului s-a dovedit a fi muncitorimea industrială și oamenii muncii de la sate, la care s-au adăugat anumite straturi sociale, între care intelectualitatea tehnică și științifică.

De fapt, este vorba în linii mari de acea bază socială pe care pretindea că o reprezintă partidul comunist român, dar și pe care Ceaușescu a înșelat-o, a batjocorit-o și a reprimat-o, ceea ce a făcut ca pină la urmă ea să se întoarcă împotriva partidului comunist.

Din primul moment Frontul a luat o serie de măsuri în favoarea categoriilor sociale menționate mai sus, începînd cu proclamarea săptămînii de lucru de 40 ore, ziua de 6 ore de muncă la mineri și anularea tuturor legilor cîinice și antipopulare care pricinuise alianța acestora.

Pentru prima dată oamenii muncii din România aveau sentimentul că au de-a face cu un guvern care pune la înțimă satisfacerea nevoilor lor de bază: hrana, căldură, lumină, asistență medicală etc.

Ne aflăm, însă, într-o perioadă de transformări radicale în economia românească, cu efecte corespunzătoare în structura socială a țării. Nu numai la noi, dar în întreaga Europă de Est efectul social cel mai fascinant al schimbărilor din economie este formarea unei largi clase mijlocii în sinul acestor societăți.

Marx cu capul în jos, aici este cheia teoretică a dezvoltării social-istorice din această parte a Europei. Gross modo, anticiparea istorică a lui Marx era că, odată cu industrializarea, proletariatul va deveni clasa cea mai numeroasă a societății și, deci, va avea loc un proces

era, în afara demnităților politici, asa-numitul grup al „gulerelor albe” — manageri, ingineri și specialiști. În plus, acestia se bucurau de o serie de privilegi (automobile luxoase importate, vile la mare, călătorii în străinătate etc.), care au generat o stare conflictuală în societatea iugoslavă, mai ales cînd au apărut efectele negative ale economiei de piață: inflația și somajul. Exact aceeași fenomen le regăsim în Ungaria, cu singura deosebire că, în ultimii ani, accelerarea introducerii mecanismelor de piață pătrunderea masivă a corporatiilor occidentale și apariția celei de „a două economii” privatizate, reprezentând 30 la sută din economia națională, au făcut ca discrepanțele sociale să devină atât de evidente, încît zilele au început să vorbească despre bogati și săraci. În guvernul a fost nevoie să la măsuri pentru protejarea salariaților cu venituri fixe și a pensionarilor.

Clasa mijlocie în curs de formare în țările Europei de Est cuprinde, alături de grupul managerilor, inginerilor și specialiștilor din industrie, profesioniile intelectuale și artistice, oamenii de știință și profesori universitari, medici și dentisti, antreprenori din servicii și mica industrie particulară și designeri, funcționari superiori de stat, generali, ministri etc.

In toate alegerile din țările Europei de Est aceste grupuri sociale au jucat pentru prima dată un rol important în determinarea rezultatelor și a preferințelor alegătorilor. R.D.G. constituie un caz special, în sensul că problema unificării germane și atracția pe care o prezintă prosperitatea vest-germană a avut un rol decisiv în alegerile parlamentare. În Ungaria, „efectul clasă mijlocie” a apărut mai evident, deoarece cele două partide care s-au situat în frunte la alegeri — Forumul Democrat și Democrația Liberi — reprezentă toamna straturile sociale care în două decenii de reformism de piață tind spre formarea unei clase mijlocii ma-

ghiare. Cred că și la noi în țară, a vînșul surprinzător de care a avut Partidul Național Liberal în raport cu Partidul Național Tărănește se exercează într-o fază embrionară care tind să devină un statut de clasă mijlocie. Muncitorii rămîn însă grupul social majoritar la noi.

Există un singur element care desemnează clasa mijlocie din Europa de Est de ceea din Occident și anume: există ceea ce americanii numesc upper middle class, adică milionari și oameni cu venituri, care în România ar fi aceea, clasa mijlocie din Europa de Est, de fapt, nu este la mijloc și de cînd, ci în virful piramidei sociale. Deocamdată.

Mi se pare că se impune concluzia că dacă vrem să privim spre visitor, elaborarea poziției ideologice a Frontului trebuie să țină seama de această evoluție a fortelor sociale din România. Ar trebui să fie astfel concepută, încit să reprezinte nu numai masele muncitoare, dar și acele grupuri sociale și elementele care vor fi să formeze clasa mijlocie din România.

III. STRUCTURA ȘI CONDУ CEREA F.S.N.

In știință politică există o teorie respinsă de cercetări empirice care susține că orice organizație cu o structură hierarhică duce în mod necesar la oligarchie, adică la o conducere autoritară a celor din virf. Este interesant că la baza acestei teorii se află o examinare atențioasă a Partidului Social Democrat German din perioada dinaintea lui Hitler.

Cum se pot contracara asemenea tendințe aproape organice? În mod evident nu se poate renunța la structura hierarhică, după cum nu se poate renunța la conduceră unei organizații politice, și atunci sunt două posibilități: (1) să se asigure un grad de autonomie organizațiilor locale, astfel încit să nu depindă total de organul superior și (2) să existe o democrație internă suficient de activă și de viață pentru ca orice formă de autoritarism din partea virfului să fie respinsă în mod hotărît. Ambele forme ar lipiț cu desăvîrșire în partidul comunist, fiind înlocuite cu un monolitism care a constituit sursa transformării acestui partid într-o organizație intolerantă și reprezivă.

De fapt, singura garanție a funcționării normale a autonomiei organelor locale și a unei vieți interne democratice într-un partid este existența legalizată a grupurilor sau fracțiunilor în partid. Toamna faptul că Frontul va trebui să reprezinte straturi sociale și grupuri socio-profesionale cu interese diferite și uneori contradictorii pledează în favoarea acceptării fracțiunilor în partid. Numai funcționarea acestora poate garanta că interesele acestor grupuri sociale vor putea fi apărate, iar vederile lor exprimate în F.S.N. Experiența istorică arată că ambele grupuri sociale, cum au fost tărani sau intelectuali, au putut fi supuse unor represiuni sălbătică de către partidele comuniste, toamna din cauză că fracțiunile care ar fi putut reprezenta interesele acestor categorii erau interzise.

Argumentul că existența fracțiunilor într-un partid politic să guverneze în mod eficient nu rezistă la confruntarea cu experiența istorică. Chiar în perioade destul de grele, după Revoluția din octombrie 1917, existența fracțiunilor de dreapta și de stînga care prezențau platforme proprii la congresele partidelui și se ciocneau atât în presă, cât și la congrese, nu a împedicit partidul bolșevic să conduce opera de refacere a economiei în anii '20 și chiar '30. Este sătul, de asemenea, că atât în Statele Unite, cit și în țările vest-europene toate mariile partide au aripă de stînga și de dreapta deosebit de active, fără ca aceasta să împiedice aceste partide să guverneze.

Ei cred că la congresul F.S.N. va trebui încurajată prezența mai multor platforme-program și că dezbaterea care va avea loc pe această bază va constitui o afirmare a vitalității politice și ideologice a nouului partid și, totodată, va duce la găsirea soluției optime cu privire la programul Frontului. Teoria modernă și deciziei cere ca factorul de decizie să nu se pronunțe la începutul dezbatelii pentru că, așa cum dovedește experiența partidelor comuniste, faptul că secretarul general prezinta de regulă programul de viitor al partidului încă de la începutul congresului, făcea ca discuția să se limiteze la o serie de cuvintări aprobative. Numai după ascultarea diferitelor puncte de vedere exprimate în congres și după con-

Intregul organ de conducere și liderul partidului să tragă concluzii care devin astfel obligatorii pentru întreg partid.

privilegiatea conducerii Frontului, în următoarele observații:

adă de provizorat nu a permis să se înconducă la unor elemente leșite din focul revoluției. Abia după electorală s-au distins o serie de acest fel și va fi una din cadrele congresului de a asigura proiectul acestora în organul de conducere.

astunci va fi necesar să se vegheze nientele oportuniste și carieriste terțită o presiune formidabilă până în posturi de răspundere imediată apropiere a actualilor șefi să nu-si atingă telul.

In guvern — format din tehnici și specialiști stând pe pioare proincurajării de primul ministru să vadă de independentă în gindire une în exercitarea răspunderilor și concrete care revin ministrilor și-a creat un spirit de lucru și un puțin prietic linguritorilor și silitor, nu același lucru se poate spune mediul înconjurator al președintelui. Aici predomină yes-menii și reau din coate pentru a intra în serviciul. Mișună așa-zisii activiști legați pe viață de postul lor și declinații de „a face total“ pentru străsunul. Nu văd pe nici unul ei spunând președintelui: „Asta moarte“ sau „Aici atât gresit ori sănătatea de a gresi“, și aceasta în că seful statului este lăsat de la sa linie de apărare împotriva decizii eronate. Eu am făcut-o de a fost cauzul (recunosc, fără să mărturisesc popularitatea) și acum, să retrag din activitatea politică. A locul pe care îl las nu trebuie să rămână gol. De-a lungul vieții am cu-

Desen de DAN SAVA IONESCU

Sîn Elveția impregnată de lui Dürrenmatt sau cedramaturg nu este decât a acestui stil? Oricum rebule să mărturisesc că cind mult la Dürrenmatt Frisch pe parcursul celor (28 aprilie — 9 mai a.c.) împreună cu alte 88 de persoane am fost fără să știu unul experiment politic. Încerc două lucruri: să ne măsură un grup de care au trăit sub dictatura unei receptă inalta democrație într-un stat occidental și, în al doilea rind, dacă acest grup extrem de eterogen — cuprinzând reprezentanți ai partidelor, invățămintului, armatei, presei, bisericilor și a șefi sau nu să ajungă la șefie democratice, la o idee de democratice, manifestând că la un mod compozițional și sub aspectul ideal. Astfel acestei veritabile piese dürrenmattiană a fost de Henri E. Wyss, elvețian născut în România (din mamă română și tată elvețian), poliglot, inteligent, sincer atașat de moment este să sprijine procesul de democratizare din Elveția. Inventiv șiabil, dr. Henri E. Wyss nu a devotat nici un moment proiectul său în care 90 de persoane au fost puse în față unde situații imprevizibile, apoi examinate în ceea ce privește și, conform acestor rezultate antrenante în planuri paralele de acțiune. Abia la întoarcere, în avion, cind unul membru grupului a făcut psihică gravă în urma căreia ar fi putut foarte bine să fie cu toții și cind grupul a reacționat spontan, în același moment umanitar, am înțele că un astfel incident făcea, într-un lă, parte din scenariu desăvârșit încă un aspect al grupului, construită într-o suță de teste și surori și spune existențiale.

enumera pentru a se vea în ordindara lor diversitatea participarea la alegerile din cantonele Appenzell și Glarus, să susțină sesiunea parlamentară din tonul St. Gallen, primirea reprezentantilor clericali, vizitarea unor instituții cu reprezentanți centrul de formare al Uniunii băncilor elvețieni, întâlnirea cu românii Elveția, mese rotunde pe de interes cu specialisti și, o ascensiune cu telefoanele virful Sântis la 2453 m înalțimea ghețurilor vînețiene, și cu vaporul Europa pe moară pentru vizitarea litorică unde s-a întâmplat revoluția helvetă, vizită la și universitatea din Zürich, întâlniri la televiziunile din Zürich pe care seau le date vede la vizitarea centrelor comerciale din marile orașe, conținutele cu oameni de elvețieni și chiar „fuga“

unor grupuri pentru vizitarea Genevei sau a regelui la Versoix.

Prima concluzie ar fi că, dacă această călătorie spre democratice a început printr-o încărcare a unei legi democratice — la ieșirea din țară bagajele nu ne-au fost nici măcar cintărite înainte de imbarcare, ceea ce vădează un mod de-a privi lucrurile în trea vechiul servilism față de nomenclatură (aici și vorba de reprezentanții C.P.U.N. și F.S.N., care au timorat probabil personalul aeroportului Otopeni) — iar pe parcursul ei unii membri importanți ai delegației au mers prin Elveția cu Mercedesul și nu cu autobuzul, spre sfârșit s-a produs o nivelație sub presiunea celor văzute. Cred că nu a rămas fără ecou faptul că soția primarului din Amden sau soția directorului spitalului din Glarus ne-au servit la masă, cot la cot cu femeile plătite pentru asta, și tot astă, nu a trecut neobservată lipsa de mărgării a parlamentarilor sau oamenilor politici elvețieni, modestia lor izbitoare. Pacea de pe chipul locuitorilor, încrederea lor în înțelepciune, sentimentul siguranței individuale, al faptului că ei sunt legați, că se supun legii de bunăvoie, dar că și pot contesta dacă ar fi cazul, apoi bunăstarea ca o consecință a libertății de gindire și acțiune a fiecărui om — au revelat treptat grupului că cele mai de seamă consecințe ale democraticei. Studierea Constituției elvețiene, a modului în care ea funcționează în social, apoi contactele numeroase cu oameni de cele mai diverse condiții sociale au fost în măsură să provoace reacții reflexive în lant, o înțelegere gradată a unei societăți ce și-a creat într-un secol colțul perfect organismul statal democratic din Europa. Un moment important al acestor experiențe politice a fost acela cind ecusoanele de culori diferite (alte pentru independență și presă, roz pentru C.P.U.N., verii pentru partide, etc.) au fost pur și simplu abandonate. Grupurile au fusizat pentru a deveni unul singur, dar nu unul ideal, ceea ce nu este nici mică posibil, deoarece tensiunile nu se stăng niciodată într-un grup uman, ele coordonându-l o dinamică proprie. Momentele de maximă tensiune în acest sens au fost întâlnirea cu dr. Ernest Mühlmann, directorul

nominat atât oameni buni, generosi, plini de compasiune umană, care în momentul cind au pus mină pe putere s-au schimbat, devenind de necunoscut. Puterea erupe! Să veghem, oameni buni, ca aşa ceva să nu se mai repete în România.

În scris, în ce privește menținerea vechilor structuri, așa cum am spus-o și cind Frontul definea ambele poziții, de arbitru și jucător, acuzația opozitiei este corectă, în sensul că are o bază reală. Dar faptul că aceste structuri continuă să se mențină este perfect normal pentru ormul de stăntă, fie istoric, fie politolog.

Chiar și cele mai radicale revoluții din istorie nu au dus la schimbarea peste noapte a structurilor statele. Au apărut recent în Franță, cu ocazia bicentenarului Revoluției de la 1789, o serie întreagă de studii care arată că pozițiile aristocrației în administrație s-au păstrat timp de decenii, că mulți au fost regăsiți intacti în momentul revenirii regilor Bourbons.

În ce privește clasa burgheziei industriale, care urmă să preia puterea, ea nici nu există în momentul revoluției și a format mult după aceea.

Aceeași lucru s-a întâmplat după Revoluția rusă din 1917. În primul rînd, acela a lipit agentul social al revoluției socialistă, adică proletariatul și, întrucât bolșevicii nu puteau opera în vid, statul a preluat această funcție istorică. Într-o perioadă de stat, după ce comunismul de război a dus țara la ruină, Lenin a fost nevoie să păstreze și chiar să reducă pe vecchiu funcționari, singurii care se priorizaau la administrație.

Distrugerea vechilor structuri nu poate avea loc dintr-o dată și printre un ordin de sus; ea are loc treptat, ca urmare a înaintării procesului de democratizare, prin însuși efectul înaintării sistemului pluripartit, al economiei de piată și al noilor libertăți politice. Restul este demagogie sau pledoarie pentru haos.

Dar preocuparea eliminării a tot ce vine de vechiul regim nu trebuie să se reducă la structuri și nici la nomenclatură. Adevarat este că, chiar dacă partidul comunist a fost decimat, iar ideologia marxist-leninistă a suferit o infringeție zdrobitoare, ceterul și a lăsat rădăcini adincă în mentalitatea, ritualurile sociale și habitudinile nu numai ale fostilor activiști, dar și ale fiecărui dintre noi. Deosebi, surprinză cu groază reacții, miseri și expresii ale „epocii luminii“, atât la mine, cit și la alții.

Totuși sintem marcati de moștenirea ceaușistă și trebuie să fim conștienți de aceasta. Poate Dr. Rațiu, care a trăit cinci decenii departe de țară, să fie complet imun la aceasta și poate că din această cauză a primit astă de puține voturi.

Intr-un cuvânt, democratia cere deopotrivă educare și reeducare, învăț și dezvoltă.

SILVIU BRUCAN

răsfrint, în final, favorabil, asupra întregului grup.

As mai vrea să semnalizez că neîncrederea în responsabilitatea individualului, o anume idee proletaristă care susține colectivismul în locul individualității și-a făcut simțită în aceste 12 zile de documentare. Într-o democrație, fiecare om e responsabil pentru actele sale. Colectivitatea nu este obligată să acopere prostia. Într-o lume în care fiecare este liber să spună ce gîndeste, se separă în mod natural prostii de inteligenți, informații de neinformații, valorile de non-valorii. Trebuie să spun că în grup au existat persoane care și au asumat „sarcina“ de a vîrhea ca nu cumva „cineva“ să compromită grupul prin acte „nezugătă“. Un asemenea act „nezugătă“, deși preparat în taină, a fost considerată incercarea citorva ziaristi de a ajunge la Versoix pentru a lăsa interviuri regelui. Totul a decurs în acă fel încât ziaristii ar fi trebuit să nu mai alătură practic nici o sansă. Să totuși, ei au ajuns la Versoix printre întâmplare pe care o socotește norocoasă. Inițiativa ziaristilor avea la bază nu un crez regalist, ci dorința de a cunoaște pe ultimul rege al României, de a afla de la sursă imprejurările ce au dus la ziua de 22 august 1944, rolul lui Antonescu în acest act, imprejurările abdicării regelui, ce crede regale despre evenimentele din țară. Cred că democratia în țară noastră trebuie să înceapă mai întâi cu o evaluare corectă a istoriei ultimelor cinci decenii. Figura ultimului suveran al României a fost prea mult împăcată cu noroi și de aceea ea trebuie privită în perspectiva adevărului oricât de mult ne-ar conveni sau nu acesta. Din păcate, lucrurile nu sunt înțelese astfel, modul în care judecă mulți mă îndreptăște să cred că abia acum ne izbîm de roadele lectiilor mutilante de socialism și științific care au îndocrnit cu stuporul o țară întreagă timp de 4 decenii. Reacția consternantă a unor publicații ale F.S.N. în urma difuzării la T.V.R. a interviului cu regele Mihai, luat de colegul nostru Vartan Arachelian, a fost în măsură să dovedească acest lucru. Acuzația a fost că este regalist. Dar dacă un ziarist la un interviu domnilor Iliescu, Rațiu, Cimpeanu înseamnă automat că este F.S.N.-ist, jăranist, liberal? Primitivismul unei asemenea mentalități ne pune pe ginduri. Oricum, reacția grupului aflat în vizită în Elveția pentru a studia democratia, sau a unei părți a acestui grup, a fost mult mai moderată, mai civilizată. Este oare necesar să încărăcă toată populația țării în autocare pentru a o duce în Elveția ca să înțeleagă scolo ce este aceea democratia? Sper că nu este nevoie. Că avem încă resurse pentru a o afia și a o înțelege singuri la noi acasă.

MIRELA ROZNOVEANU

DEMOCRATIA PENTRU NOI DOAR O SPERANȚĂ?